

۱۲ سبحان و الیاس، ۲ جودوکار خطه توس، در رقابت کاپ بین‌المللی آفریقا پرچم ایران را بالا بردند

درخشش پهلوان زاده‌ها

طلا در رده جوانان و نقره در رده نوجوانان کاپ بین‌المللی آفریقا در کشور تونس، نام ایران، مشهد و محله فردوسی را بار دیگر بر سر زبان‌ها انداختند؛ افتخاری که نه تنها برای خانواده‌های این دو پهلوان و قهرمان ورزشی، که برای همه اهالی توس، شیرین، غرور آفرین و مایه مباهات شد.

خطه توس که از گذشته‌های دور تا امروز، پهلوانان نام‌آور بسیاری را به خود دیده است، این بار با مدال آوری جوانانش، الیاس پرهیزگار و سبحان حکیمی، برگ زرینی دیگر به دفتر افتخاراتش افزوده شد. الیاس و سبحان، دو جودوکار با استعداد تیم ملی کشورمان، هفته اول بهمن ۱۴۰۴، به ترتیب با کسب مدال‌های

فاطمه سیرجانی در محله فردوسی که نامش با شکوه ابوالقاسم فردوسی گره خورده است، افتخار آفرینی جوانان در آوردگاه‌های ورزشی، یک سنت دیرینه است؛ سنتی که نسل به نسل، گشته و هربار با نامی تازه و با چهره‌ای جدید و مدال‌هایی درخشان، جانی دوباره گرفته است.

جایای بهروز پاطالی

الیاس پرهیزگار، ملی پوش جوان جودوکار، برای اهالی محله فردوسی، تنها یک ورزشکار نیست، او نماد تلاش، پشتکار و غیرت یک جوان ایرانی است. نامش برای مردم محله، یادآور روزهایی است که کودکی لاغر اندام با جسارت زیاد، پایه پای مردان بزرگ‌تر از خودش در گود کشتی با چوچه می چرخید و از همان روزها تمرین پهلوانی و مشق جوانمردی می کرد. الیاس در خانواده‌ای پهلوان پرور بزرگ شده است؛ خانواده‌ای که سال‌هاست پشت در پشت، خاک گود کشتی با چوچه را با افتخار به دوش می کشند. بهروز پرهیزگار، پدر الیاس معروف به «بهروز پاطالی»، از نام‌آوران کشتی با چوچه است و روزگاری عضو تیم ملی جودو بوده و از مدال آوران این رشته ورزشی در سطح بین‌المللی است. حضور پدر و برادر بزرگ‌ترش، علی که هردو عضو تیم ملی جودو بودند به عنوان مربی در کنار الیاس، نقش پررنگی در موفقیت‌های ورزشی امروز او دارد. همین مهم، مسیر زندگی الیاس را از دوران کودکی برای جذب به سمت ورزش آبا و اجدادی، روشن تر و هدفش را جدی تر کرده بود. الیاس از همان روزهایی که تازه راه رفتن را آموخته بود، در کنار پدر، برادر، عمو و دیگر مردان فامیل در گود کشتی فردوسی در محله حاضر می شد. گود برای الیاس نوجوان هم فقط زمین خاکی نبود؛ مدرسه‌ای بود که در

آن، درس احترام، رفاقت، مردانگی و جنگیدن برای رسیدن به هدف می آموخت. نزدیکی ورزش جودو و مربیگری پدر و البته امکان حضور در میاد بین‌المللی، زمینه جذب او به سمت این ورزش رزمی را فراهم کرد.

بی خیال گود فردوسی نمی شوم

الیاس با اینکه ۲۱ سال بیشتر ندارد، بیش از یک دهه است که روی تشک جودو و در گود کشتی با چوچه می جنگد. دوران نوجوانی، جوانی و اکنون بزرگ سالی‌اش را در رشته ورزشی جودو در کنار تیم ملی گذرانده و هربار با مدالی تازه، دل مردم محله‌اش را شاد کرده است. با این حال، الیاس از تعریف کردن درباره خودش پرهیز دارد. او با همان تواضع و فروتنی خاصی که دارد، می گوید: راهی رارفته‌ام، که خیلی از مردان این خطه رفته‌اند. تمرین برای رسیدن به پهلوانی را از گود محله زندگی‌ام، فردوسی، شروع کرده‌ام و این یکی از بزرگ‌ترین افتخارات ورزشی من است. هنوز هم با وجود پوشیدن پیراهن تیم ملی، بی خیال این رقابت‌ها نمی شوم و کیف می‌کنم که با بچه‌های محله سرشاخ شوم. برای او، کسب مدال رقابت‌های آسیایی در دو سال اخیر و قهرمانی کاپ بین‌المللی آفریقا تنها آغاز راه است و رؤیای بزرگش، ایستادن روی سکوی المپیک و بالابردن پرچم ایران، رؤیایی که با تلاش و پشتکارش، دست یافتنی‌تر از همیشه به نظر می‌رسد.

متن گفت‌وگوی قبل شهرآرام محله با الیاس پرهیزگار و پدرش

صد خودم را در میدان می‌گذارم

سبحان حکیمی، نوجوان شانزده ساله، یکی از اهالی محله فردوسی، اصالتاً از روستای گوارشک است. او یکی دیگر از ستاره‌های نوظهور جودوی ایران زمین است که سه هفته قبل، در کنار الیاس در کاپ بین‌المللی آفریقا درخشید. نوجوانی که ورود به دنیای ورزش قهرمانی را با عشق به کشتی با چوچه آغاز کرد و امروز نامش میان

قهرمانان نوجوان رشته جودو کشور خوش می‌درخشد. سبحان نیز مانند بسیاری از پسران محله فردوسی، در گود کشتی با چوچه قد کشیده و بزرگ شده است؛ جایی که جمعه‌ها مردان محله در میان شور و هیجان تماشاگران به کشتی می‌پردازند و پسران کوچک، هیجان زده از تماشای آن صحنه‌ها و تشویق‌ها در زمین‌های خاکی بیرون گود با هم دست به یقه می‌شدند و مشق کشتی می‌کردند. همان روزها بود که جرقه عشق به مبارزه در دل سبحان زده شد؛ عشقی که بعدها او را به سمت رشته رزمی جودو کشاند.

سبحان فقط سه سال است که جودو را به صورت حرفه‌ای آغاز کرده است. اما در همین مدت کوتاه، مسیر پیشرفتش چنان سریع و چشمگیر بوده که مربیانش او را یکی از استعداد‌های آینده دار این رشته می‌دانند. سبحان که چندین مدال طلا از جمله طلای رقابت‌های نوجوانان آسیایی ۲۰۲۵ اردن را در کوله افتخارات ورزشی‌اش دارد، در مسابقات کاپ آفریقا که

در کشور تونس برگزار شد، مدال نقره در رده نوجوانان را به دست آورد. او با چهره‌ای خندان و چشمانی پراز امید به آینده می‌گوید: در میدان مبارزه، یک اشتباه کوچک می‌تواند همه چیز را تغییر دهد. همه آرزو‌ها را به باد دهد، اما نباید جازد و ناامید شد. همیشه در میدان مبارزه یکی می‌برد و یکی می‌بازد. مهم این است با آمادگی کامل به میدان بروی و صد خودت را برای پیروزی و شادی دل مردمی که چشم به بازی تو دارند، به کار بگیری تا دست پراز زمین مبارزه بیرون بیایی.

بچه‌ای که ماهی افتخار روستا شد

پدر سبحان، آقا اسدا... از پهلوانان نام‌آور گود کشتی با چوچه است. عمویش، داوود حکیمی، هم از پهلوانان نام‌آور جودو در سطح بین‌المللی، نخستین مربی و مشوقش بوده است. سبحان از روزهایی می‌گوید که برای تمرین، با وجود کمبود امکانات، با اتوبوس به شهرک امام هادی (ع) می‌رفت؛ روزهایی که سختی مسیر، انگیزه‌اش را بیشتر می‌کرد. نه کمتر. تا اینکه بالاخره تلاش‌های او نتیجه داد و با کسب مقام‌های استانی و کشوری، نامش در میان نوجوانان جودو مطرح شد. سپس در انتخابی تیم ملی، به عنوان یکی از دو کاندیدای اصلی وزن ۸۱ کیلوگرم معرفی شد. با تمرینات فشرده و انگیزه‌ای که مربیانش در او ایجاد کردند، بالاخره توانست به آرزویش که عضویت در تیم ملی جودو بود، برسد. حضور در چهار مسابقه برون مرزی و کسب مدال‌های طلا و نقره، کارنامه‌ای درخشان برای این نوجوان گوارشکی ساخته است؛ کارنامه‌ای که برای او و محله فردوسی و مردم روستای گوارشک، سند افتخار است.

